

Hová?

Hová lettek a hajdani hősök?
Történelemben lábnymok,
családfa ágán cirkalmas ősök...
Most a múltunk részegen tántorog.

Butykosból a háborút kiitta rég,
szeretett holttestet tiporja lába,
otromba géptankban nem fog a fék,
dől előtte a családnak árja.

Felhőlakó szellem, családját nézve,
bánata a földre esőként zokog.
Emlékőr csók a katonakézre,
hősi halott köré gyűlnek a rokonok.

Méltatják, magasztalják, ki nincs többé,
érinti kezük a nemzetszín koporsót.
Az ő otthona a sír lesz örökké,
békéhez vezeti a szüntelen bolyongót.

A fia sír, könnye gyermek, hiányol.
Anyja a fakult aranygyűrűt pörgeti.
Mind elbúcsúznak férjtől, apától,
értetlen lelkük a gyász súlyát görgeti.

Sok halott sok fia nem lép már apja örökébe,
csak nézik a képkeretben a dicsőséget.
Nem gázolnak az öröklét özönébe,
másra hárítják a felelősséget.